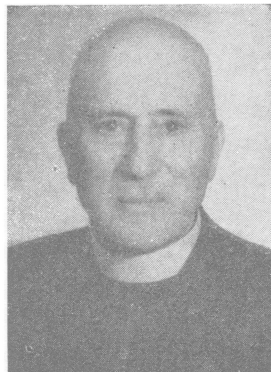

IN MEMORIAM

IVAN OSTOJIĆ

(6. studenog 1893 – 22. rujna 1980)

Nakon kratke bolesti, 22. rujna 1980. umro je u Splitu prof. dr Ivan Ostojić. Od osamdeset i sedam godina života više od pedeset godina posvetio je u pravom smislu neumornom znanstvenoistraživačkom radu, radeći ustrajno sve do same smrti.

Prof. dr Ivan Ostojić rođen je 6. studenoga 1893. u Poveljima na otoku Braču. Osnovnu školu završio je u Vrbanju na Hvaru (1900–1904), a gimnaziju s ispitom zrelosti u Splitu (1904–1912). Teološki studij završio je na Centralnoj teologiji u Zadru (1912–1916). Obavljajući župničku službu u župama rodnoga Brača počinje se baviti istraživanjem domaće povijesti i objavljuje prve radove. Na želju splitskoga biskupa Bonifačića odlazi Ostojić zakratko u Rim (1928–1929) i vraća se kao doktor teologije. Od 1929. do 1969. djeluje na Visokoj teološkoj školi u Splitu i predaje moralno bogoslovlje. Premda potječe iz hvarske biskupije, u kojoj nije uobičajen staroslavenski jezik u bogoslužju, s velikom ljubavlju predaje i staroslavenski jezik. Odlazak u mirovinu (1969) nije prekinuo njegovo zanimanje za znanstvena istraživanja; proučavanju nacionalne povijesti ostaje vjeran do posljednjih dana, pripremajući s mladenačkim zanosom nove radove.

Znanstvenoistraživački rad profesora Ivana Ostojića izrastao je iz ljubavi prema zavičaju gdje je Ostojić otkrio i zavolio središnji predmet svojih istraživanja: povijest i ulogu benediktinskog reda u hrvatskim krajevima. Započeo je istraživati ono što je zatekao u rodnim Poveljima: ostatke starokršćanske bazilike i benediktinske opatije. S time je povezano istraživanje *Povaljske isprave* i *Povaljskog praga*. Zanimanje se zatim širi na benediktinske samostane u dalmatinskom primorju i konačno obuhvaća povijest benediktinskoga reda u svim hrvatskim krajevima. Plod je toga rada pedesetak što većih što manjih radova, razasutih u dvadesetak različitih domaćih i stranih časopisa, i tri debela sveska pod zajedničkim naslovom *Benediktinci u Hrvatskoj i ostalim našim krajevima*, I–III, Split 1963–1965. (Bibliografija objavljenih

radova i radova u tisku izašla je prigodom 80. obljetnice Ostojićeva života u časopisu *Crkva u svijetu*, Split, IX, br. 1, 1974, 71–76)

S proučavanjem povijesti benediktinskoga reda povezano je Ostojićevo zanimanje za hrvatskoglagoljsku baštinu. Iz tog su područja njegovi radovi *Benediktinci glagoljaši* (Slovo 9–10, 1960, 14–42) i *Benediktinska kulturna baština na otoku Krku* (Krčki zbornik I, Krk 1970, 235–254). Ostojić je priredio i novo izdanje glagoljske benediktinske *Regule* (Arhiv JAZU, I a 74); nakon najnužnijih paleografskih i filoloških napomena donesena je *Regula* u latiničkoj transkripciji zajedno s latinskim izvornim tekstom, popisom riječi kojih nema u Miklošičevu ni u Akademijinu Rječniku, a zatim snimci glagoljskog teksta (usp. *Benediktinci u Hrvatskoj*, sv. III, 361–533). U početku se Ostojićevi radovi pojavljuju rijetko, a što dalje to su mnogobrojniji te se čini da je samo potreban povod da autor iz prikupljene izvorne građe i obilna poznavanja literature napiše nov znanstveni prilog. U posljednje vrijeme proširuje svoje zanimanje i na druga područja (obradio je povijest splitskog Stolnog kaptola, povijest crkvenoga školstva u Splitu), a neposredno prije smrti završio je u rukopisu kritičko izdanje *Korespondencija Bulić–Delehaye*. Prof. Ostojić je zbog svoga rada bio cijenjen, a Teološki fakultet u Zagrebu podijelio mu je 1970. počasni doktorat budući da je »stekao odlične zasluge u proučavanju crkvene povijesti, a naročito istraživanju prisutnosti sv. Benedikta u Hrvatskoj«.

Dr Ivan Ostojić nije bio samo marljiv i uspješan znanstveni radnik, već je bio cjelovita i skladna osobnost. U privatnom životu bio je skroman i discipliniran, prema drugima pristupačan i uslužan, u nastupu jednostavan, a istovremeno dostojanstven i spreman na dobrohotan i osvježujući humor, u radu uporan i sustavan. S radošću je pratio širenje zanimanja za hrvatskoglagoljsku baštinu i nova istraživanja na tom području, žaleći u isto vrijeme što nema iz glagoljaških krajeva veći broj onih koji bi se zanimali za glagolizam. Spremno je prihvaćao suradnju kad je god trebalo, ali je suradnju u nekim stranim edicijama znao i odbiti kad se to kosilo s njegovim nacionalnim ponosom. Radovao se kad bi zapazio da drugi žele raditi i u tome im je svesrdno pomagao. (Znao sam da predaje staroslavenski i od njegovih sam slušača saznao da su izašli prvi brojevi *Slova* i knjiga *Radova*; od njega sam na posudbu dobio prve brojeve *Slova*, premda sam bio gimnazijalac)

U svojoj knjizi *Benediktinska opatija u Povljima na otoku Braču* (Split 1934) obrazložio je Ostojić svoje nastojanje ovako: »Sve to, a najviše ljubav k zavičaju, potaklo me, da ovom radnjom pokušam oteti zaboravi jedan dio njegove prošlosti.« Danas nam je jasno da je njegova ljubav sezala daleko preko granica zavičaja i da je ispisao stranice kojima je uspio i istrgnuti iz zaborava i sačuvati za budućnost mnoge dragocjene podatke o našoj prošlosti.

Josip TANDARIĆ

SLOVO

31

ČASOPIS STAROSLAVENSKOG ZAVODA U ZAGREBU

ZAGREB 1981.

S L O V O

**ČASOPIS STAROSLAVENSKOG ZAVODA
»SVETOZAR RITIG«
Instituta za filologiju i folkloristiku, p.o. Zagreb**

Izlazi jedanput godišnje

UREDNIŠTVO: 41000 ZAGREB, DEMETROVA 11

BROJ: 31

**Urednički odbor:
ANICA NAZOR, MARIJA PANTELIĆ,
JOSIP TANDARIĆ**

**Glavni urednik:
ANICA NAZOR**

**Odgovorni urednik:
BISERKA GRABAR**

**Tehnički urednik:
JOSIP MILIĆ**

**Lektor tekstova na hrvatskom jeziku:
ZRINKA VUKOVIĆ**

**Korektori:
JASNA VINCE, ANICA VLAŠIĆ-ANIĆ**

**Ovaj broj časopisa »Slovo« izlazi uz financijsku pomoć Republičke zajednice za znanstveni rad
SR Hrvatske, SIZ-VII.**

Tisak: Štamparski zavod »Ognjen Prica«, Zagreb, 1982.